

Mamy Blue

– AliKemal · 05 Aralık 2015

Kafeteryada sağı sola asılmış hoparlörlerden yabancı şarkılar yayılmaktaydı.

Bora Kavak, “Mamy Blue” isimli şarkı çalınmaya başlayınca, dikkat kesilerek müziğin ritmine uygun hareketler yapmaya başladı. Aynı müziği kafeteryanın dışındaki hoparlörlerden solcu öğrenciler de dinleyerek şarkının ritmiyle uygun hareketler yapıyorlardı. O daima, hem sağcılarının, hem solcularının aynı müştereklerde buluşmasının mümkün olabileceğini düşünürdü. “Ricky Shane’nin Mamy Blue’si bunu becerbiliyorsa, yurtseverlik ideolojisi neden beceremiyor?” diye düşünmekteyken, dışarıda ki solcu grubun yanına elinde şişkin bir poşetle gelen, sınıf arkadaşı Metin’e dikkat kesildi. Metin, gruba el kol hareketleri ve mimiklerle bir şeyler anlatıyordu. Onun, arkadaşlarına anlattığı şeylerin neler olduğunu işitebilmeyi çok isterdi. Buradan bir tahminde bulunmak gerekiyorsa, konuşmalarının arasında, elindeki poşete baktığına ya da onu gösterdiğine göre, gruba poşet içindekiler hakkında bilgi veriyor olmalıydı. Aynı görüntüye Burhan da takmıştı kafasını. “Komünistleri görüyor musun abi?” diyerek masadakilere Metin’in bir şeyler anlattığı grubu gösterdi. “Ekonomicinin elindeki poşette, kitaplar var?”

Cemal, Burhan’a, “ekonomicileri niye genelliyorsun kardaş?” diye çıkıştı. “Ben de ekonomi okuyorum, Bora da, Hülya da... Bir sürü ekonomi okuyan kardaşımız var...”

Burhan, “yok, genellemiyorum abi... DıKapital okuyan ekonomicilerle bir tutar mıyım sizi hiç?” diyerek sırttı.

Ahmet, dışarıdakileri göstererek, “gene kitap dağıtacaklardır bunlar,” dedi.

“Bir derse ihtiyaçları var bunların.”

Kemal, “Ne kitabı dağıtıyorlar bunlar?” diye sordu.

Paşa, “Nutuk’u dağıtacak değiller ya... Karl Marks’ı dağıtıyorlardır...” dedi.

Halil Kaya kafeteryaya girdiğinde bir masayı çevreleyerek oturmuş arkadaşlarını hararetle bir sohbet içindeyken buldu.

Halil Kaya, “Selamünaleyküm!” diyerek masaya geldi. Masadakiler onun selamını “Ve Aleyküm selâm!” diyerek aldılar.

Halil Kaya elindeki evrakı masanın üstüne doğru attı. Attığı evrak piste inen uçak gibi süzülerek masanın üstüne kondu. Paşa onu eline aldı, şöyle bir göz atıp, “Doktora diplomanı almışsın?” dedi.

“Az önce aldım.”

Paşa, ayağa kalktı, heyecanla haykırdı: “Hey millet! Doktor Halil Kaya’yı alkışlayın!”

Kafeteryada bulunanlar büyük bir curcuna ile alkışlamaya, ıslıkla tempo tutmaya ve haykırmaya başlamıştı.

“Helal olsun sana Ayvalıklı!”

“Islatalım o diplomayı!”

Masadakiler ayaklanmış, her biri sevinç gösterisi yaparak Halil Kaya’yı tebrik etmişti.

“Sağ olun arkadaşlar! Aslında ben buraya, vedalaşmaya geldim.”

Cemal, daha önceden konuştukları için, “Halil Ayvalık’a gidiyor bugün,” dedi.

Paşa, Cemal'e, "ev arkadaşın ile ayrılıyorsun, desen ya?" dedikten sonra Halil'e dönerek, "Eşyalarını götürmüyorsan, yeni öğrencilere vermek için ben alırım,"dedi.

Ona cevabı yine Cemal verdi: "Götürmüyor. Bir ay sonra işbaşı için dönecek ya..."

Paşa hatırlayarak, "haa, sahi," diye söylendi.

Ahmet, Cemal'e, "bu bir ay boyunca tek başına mı oturacaksın hangar gibi evde?" diye sordu.

"Ne hangarı kardaş! İki göz ev... Hülya yerleşecek Halil'in odasına şimdilik..."

"Bora?"

"N'olmuş Bora'ya?"

"Sevgilisine seninle aynı evde kalmasına izin veriyor mu?"

Bora, bozularak müdahale etti. "Hülya, ev arkadaşlarıyla anlaşmazlığa girdi. Ona yeni bir ev ayarlayıncaya kadar, şimdilik Halil'in boşaltacağı odaya yerleşecek... Hem bende takılırım onlarla."

Cemal, Ahmet'e sataşarak lafa girdi. "İstersen gel, Hülya'nın yerine, seninle oturalım. Kiranın yarısını ödersen tabii..."

"Mümkün değil! Senin evin yarı kirasıyla ben bir ay geçiniyorum."

Kemal, lafa karışarak, "herkesin babası seninki gibi mebus değil kardeşim,"dedi.

Burhan, "hem de toprak ağası," diyerek üsteledi.

Cemal, arkadaşlarının esprilerine gülümseyerek, "şurada bir ay sonra dönecek Halil... Hem oturmayacağı bir ayın yarı kirasını da ödedi zaten..." dedi.

Onun üstüne daha fazla varmamak için herkes sustu.

Halil Kaya, "sizin geyiğiniz bitmez," diyerek ayaklandı. "Hadi ben vedalaşayım da gideyim..."

Sinan da, "Biz de geliriz otogara, geçirmeğe," diyerek ayaklandı.

Halil Kaya, "doğrudan otogara gitmeyeceğim, başka işlerim de var. Burada ayrılalım," diyerek Sinan'ın elini tuttu, yanak yanağa öpüşmeyi andırır biçimde kafalarını tokuşturdular.

Sinan, "iyi madem, sen bilirsin," diyerek onunla kucaklaştı.

Halil Kaya masadakilerle sırayla aynı şekilde kafa tokuşturup kucaklaşmaya başladı. Öteki masalardan gelenler de oldu. Yoğun bir vedalaşma töreni yaşanıyordu... Bora vedalaşma sırası kendisine geldiğinde, "Hülya'yla gideceğin yerlere arabayla götürüvereceğiz kanka," diyerek orada vedalaşmayı kabul etmedi. Nihayet herkesle vedalaştıktan sonra Halil Kaya, son bir kez, "Allahaismarladık!" diyerek el sallayıp Bora ve Hülya ile birlikte oradan ayrıldı.

Kafeteryadan çıkıp otoparka doğru yürürken, Hülya, "e? buradan nereye?" diye sordu.

Halil Kaya, "evden iki valiz ile bir çanta alacağız, sonra doğru otogara," dedi.

"O kadcılık mı? Hani başka yerlere gidecektin?"

"Yok yahu... Gelmesinler diye öyle dedim."

Gülüşerek otoparka doğru gittiler.

*

Kafeteryada kalanlardan Paşa, Metin'in solcu gruptan ayrılarak elindeki poşetle kafeteryaya doğru geldiğini görünce dikkat kesildi.

"Anlarınız birazdan şu kitapların ne kitabı olduğunu."

Kemal, "siz gidin anlayın. Ben sizin kadar merak etmiyorum," diyerek onlarla birlikte hareket

etmeyeceğini belirtti.

Sinan, Paşa'ya, "Cemal'le Burhan'ı al git. Fazla kalabalık gerekmez," dedi.

"Olur."

Metin kafeteryadan içeri geldi, salonun içindeki kalabalık masaların arasında ilerleyerek birisine bakındı, aradığını göremeyince arka taraftaki başka bir kapıdan çıkarak okulun koridoruna geldi. Koridor oldukça tenhaydı. Tek tük öğrenciler gidip gelmekteydi. Koridor boyunca, hafif bir ısıklıkla bir şarkı üfleyerek ilerleyip, koridordaki tuvaletlerin kapısından girdi. O tuvalet kapısından girerken, az önce onun çıkıp geldiği kapıdan bu defa, Paşa, Cemal ve Burhan çıkarak tuvaletlere doğru gelmeye başladılar.

Metin açılan hela kapısından çıktığı an, karşısında Paşa, Cemal ve Burhan dikildi.

Paşa, sırtarak, "Oo... Bakın kim var burada?" dedi.

Burhan, onu, "solcu dangalaklardan birisi değil mi bu?" diye karşıladı.

Cemal, aynı sınıfta okudukları Metin'e sokularak, "Okuldan köklerini bir türlü kazıyamadığımız komünistlerden birisi..." diyerek tamamladı.

Paşa, Metin'in elinde tuttuğu poşet torbayı almaya çalıştı. "Ver şu torbayı bir bakalım. İçinde ne varmış!" Metin, poşeti teslim etmek istemedi. "Sizi ilgilendirmez. Ders kitaplarım var."

Cemal, arkadaşına yardım ederek poşeti zorla aldı, içindeki kitapları poşeti ters çevirerek yere saçtı. Yere düşen kitaplardan birini alıp inceledi. "Manifesto... Karl Marks... Sıçayım manifestonuza, geri zekâlılar!"

Cemal kitabı Metin'in suratına çarpıp darp etmek ister gibi hareketlenince, Metin gerisin geriye helâya kaçmak için davrandı. O an, Paşa tarafından yakalanıp çekildi. Burhan da hemen arkadaşına yardım ederek diğer kolundan yakaladı. Metin iki kişiye direnerek, itiş kakış ortaya getirildi. Cemal, iki arkadaşının kollarından tuttuğu Metin'e sert bir yumruk vurdu. Metin aldığı darp ile yere düştü. Cemal, Burhan'ı kapıya doğru itirdi. "Kapıdan bak sen."

Burhan, kapı aralığına gidip dışarıyı gözlemeye başladı.

Cemal, "Seni gidi komin seni! Demek propaganda kitapları dağıtacaksın ha!" diye çıkışarak Metin'in karın boşluğuna sert bir tekme indirdi. "İstediyin bu mu, ha?"

İkinci, arkasından rast gele üçüncü tekmeleri savurdu.

Burhan, tuvaletlerin kapısına gelen bir öğrenciyi "Helâlâr dolu kardeş. Daha sonra gel," diyerek durdurdu. Öğrenci, içeride olanları fark ederek korkuyla oradan uzaklaştı.

Metin, tekmeleri yedikçe acı ile iki büklüm kıvranıyordu, "İlh! Ben kimseye bişey dağıtmadım."

Paşa, "Bunlar ne? Ders kitabı mı?" diyerek elindeki kitabı salladı. "Bunu okursam, ben de senin gibi komünist olur muyum?" diyerek sırttı. "Ha haha! Hepinizin boyunun ölçüsünü alacağız yakında!" dedi.

Cemal, bir tekme daha atınca, Metin'in ağzına gelen tekme ile dudakları patlayıp kanamaya başladı. "Bir şey dağıtmıyorsan, neden ayaklarımızın altında sürünüyorsun madem, sevgili sınıf arkadaşım? Ha?"

Paşa, eğilip, "Hiç olmazsa delikanlı gibi kabul et!" diyerek yakasına yapıştı onun, "Öteki komünistlerle fısır fısır konuşup bunları dağıtmayı programlamadınız mı?"

Metin, "Bunlar, kendimizin. Kimseye dağıtmayacaktık, yahu!" diye inledi.

Paşa, "Neden bunları dersliklere doğru götürüyordun madem?" diye sordu. Yerde yatan gencin elinden tutup onu yerden kaldıracakmış gibi çekti. "Ha? Dağıtmayacaktın... Bişey yapmayacaktın madem?"

Metin, Paşa'nın onun ayağa kalkmasına yardımcı olacağını sanarak doğrulurken, Paşa'dan göğsüne sert

bir tekme daha yiyerek sırtüstü yere düştü.

“Bu, bizi salak sanıyor galiba!”

Kapıda gözcülük yapan Burhan, birden telaşa kapıldı. “Gelenler var!” Gelenlerin arasında biraz önce kapıdan çevirdiği genci fark etti.

Paşa, “Kim?” diye sordu.

Burhan, “Komünistler geliyor,” diye tekrarladı. “Az önce helâya sokmadığımız lavuk toplamış, getirmiş.” Daha büyük bir telaşla, “bu yandan da... Bu yandan da geliyorlar!” diyerek içeri kaçtı.

Paşa, yerdekinin yanından ayrılarak, “Kaç kişiler?” diyerek geldi, kapı aralığından koridorda iki tarafa bakındı. “Ne zaman toplandı bu şerefsizler böyle!”

Burhan, “Köpek sürüsü gibiler,” diyerek telaşlı hareketler içinde tuvaletlerin penceresini açtı, demir parmaklıklı pencereden çıkmak mümkün değildi, onun niyeti de zaten avluda dolanan tanıdık birisi görebilmektir. Hemen de amacına ulaştı, dışarıya doğru, “Sebil!” diye seslendi.

Sebil diye seslendiği kız pencere altına geldi. “Ne var?”

Burhan, “çabuk kantine git, Sinan’lara solcular tuvaletlerde milliyetçileri sıkıştırmışlar de, çabuk!” diye bağırdı.

Avludaki kızla birlikte başka birkaç öğrenci daha hareketlendi. Karşılıklı laflar havada uçuşmaya başladı. “Komünistler milliyetçileri dövüyormuş!”

“Faşistler, arkadaşlarımızı sıkıştırmış...”

Paşa, arkadaşlarını da yönlendirerek, “Gidelim... Dışarıdakilerle kapışarak yarma harekâtı yapip bizimkilerin yanına ulaşacağız,” diye seslenip kapıya yöneldi.

Metin, “kaçın, kaçın! Pis faşistler...” diyerek ağızındaki kanları Cemal’e doğru tükürdü. “Kaçamayacaksınız! Öldüreceğim ulan seni!... Ölüsün sen...” diye bağırmağa başladı.

Cemal, ona, “sen de canın sıkıldıkça ölümle tehdit etmeye başladın beni, ısıracak köpek dişini göstermez aslanım!” diye seslendikten sonra dışarı çıkarak kafeterya yönünde hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Paşa ile Burhan da onun peşinden seğırttiler. Gelenlerden ikisi Cemal’in önünü kesip elini kolunu yakaladıkları an Paşa geriden koşarak gelip onun elini tutanlardan birine, adeta havada uçarak bir kafa geçirdi, kafayı yiyenle birlikte kendisi de yere uçtu. Aynı şekilde Burhan’da saldırıya geçerek, yerdeki Paşa ile zapt edilen kollarını kurtarmak için boğuşmaya başlamış olan Cemal’i hırpalamaya başlayan grubun içine dalıp birinin burnuna denk getirerek bir yumruk savurdu. Küfürleşmeler, bağırışmalar içinde kavganın şiddeti arttı.

O arada Ali İhsan ve birkaç arkadaşı tuvaletlere girdiler ve yerdeki arkadaşlarını görünce öfke ve şaşkınlıkla onun başına topladılar. Ali İhsan, yerdeki arkadaşını kolundan çekerek ayağa dikitti.

“Tam zamanında yetiştik galiba, ha?”

Metin, “Manyak herifler, geberteceklerdi beni,” diye söylendi.

Ali İhsan, “öyle bir niyetleri olsaydı gebertirlerdi,” diyerek onu lavabolara doğru götürdü.

Metin, “nereden biliyorsun? Sopyayı yiyen benim!” diye mızızlandı.

“Şimdi de onlar yiyor. N’olmuş?”

Metin’in kan içindeki yüzünü inceleyerek, yaralara belenmiş tenini gördü. “Bu suratı nasıl tamir edeceğiz bakalım!”

“Suratımı, Cemal ismindeki kıro soktu bu hale!”

Gelenlerden iriyarı olan birisi, Metin’in yüzündeki yaralara iyice öfkelenerek, “yürüyün, şunların dersini verelim!” diye bağırıp dışarı doğru hareketlendi. Ali İhsan ve Metin dışındakiler dışarı koşturarak kavgaya katıldılar.

Metin, yüzünü yıkarken, “kitapları da saçtılar puştlar...” diye söylenmeyi sürdürdü. “O kıroyu bir punduna getirip, gebertmezsem, şerefsiz, namussuz olayım!”

Ali İhsan, onu, “getiririz bir punduna, gebertiriz,” diyerek destekledi.

Koridorda ki patırtıyı bastıran bir ses tınladı birden: “Arkadaşlar! Nezih hoca vurulmuş!”

Ani bir “es”, sonra homurdanmalar:

“Kim vurmuş!”

“Faşolar vurmuş!”

Sinan ve arkadaşları da toplaşıp gelerek kavgaya katılmışlardı.

“Kim? Kim?”

“Komünistler!”

Komünistler(!), faşistler(!), bu defa Prof. Dr.Nezih Al’ın öcü için saldırdılar bir birlerine.

Koridorlardaki çatışma patırtıları birden daha da arttı.

Koridorda bulunan amfilerdeki öğrenciler de amfilerdeki sıraları sökerek elde ettikleri tahta parçaları ile dışarı çıkmışlar, koridorda iç içe müthiş bir boğuşma başlamıştı.

En nihayet koridora sığışamayınca kavga avluya taşındı.

Avluda doğu sporlarını andıran tekmeler, boks maçlarını anımsatan yumruklar, karakucak güreşlerini anımsatan boğuşmalar, itişip kakışmalar, havada uçuşmaktaydılar. Kimin kimi dövdüğü belli olmamaktaydı.

Bu iç içe kavgalar epey sürdükten sonra gruplar mevzilerde yer almaya ve birbirlerine taş, sopa, ellerine geçirebildikleri ne varsa, her şeyi fırlattılar. Bir tarafın fırlattığı her şey ele geçirilir geçirilmez aynı şekilde karşı tarafa fırlatılıyordu.

En nihayet sirenler çala çala toplum polisi gelerek bu iki grubun ortasındaki boşlukta yerlerini aldılar.

Polislerin bu müdahalesi ile birlikte, az önce birbirlerine karşıdan karşıya taş, sopa atanlar, saldırıya geçerek sıcak temas kurmaya başladılar. Panzerler onların üzerine su fışkırtmaya, polisler biber gazı sıkmaya başladılar.

Başkomiser Cevat Kavak, birbirlerine sıcak temas kuran iki öğrenci grubunun ortasına daldı. Onu gören polis memurlarından bir kaçı daha bu iki grubun arasına daldı. Başkomiser Cevat Kavak, öğrencilere isimleriyle hitap etmekteydi.“Paşa, bırak o sopayı elinden. Geri çekil! Sinan, sen bu gençlerin önderi sayılırsın. Bıraktır bu kavgayı şunlara... Cemal, Bora nerede? O da kavga ediyor mu?”

Cemal, kafasını koltuğuna sıkıştırdığı birisini habire yumruklarken Başkomiser Cevat Kavak’a, “Yok o... O, Halil’le otogara gitti...” dedi.

Başkomiser Cevat Kavak, Cemal’in elinden kurtardığı solcu gence uzaklaşmasını söyledikten sonra aynı genç yeni bir saldırıyla başka bir rakip öğrenciye saldırdı; ne kadar müdahale etse, dil dökse de, kavga bir türlü durulmak bilmiyordu.

“Alın şunları!” diye emirler yağdırdığı memurlarının, onun bu emirlerini yerine getiremeyeceklerini o da

biliyordu.

Ali İhsan, Murat 124'ü kavganın olduğu avlunun yakınındaki yolda bıraktı, torpido gözünü açıp oradaki tabancayı aldı, beline soktu, koşturarak kavganın olduğu yere gitti. Kalabalığın içine girmeden, Metin'i aradı bir süre, sonra da gördüğü arkadaşını çekiştirerek götürmeye çalıştı. Metin öyle hırslıydı ki, üstü başı kan içerisindeydi ve hala tekmelerini, yumruklarını çalıştırarak birilerine zarar vermeye çabalıyordu. Ali İhsan onu çekiştirmek isterken Metin, Ali İhsan'ın belinde sokulu silahı fark ederek çekip aldı, Ali İhsan'ın elinden kurtularak silahı da yirmi beş- otuz metre ötede birilerini yumruklama telaşı içindeki Cemal'a yöneltti. Başkomiser Cevat Kavak Cemal'i kolundan çekerek kavganın dışına doğru götürmek için hamle yaptığı an tabanca ateş aldı, kurşun, Cemal'le itişen sırtı dönük Cevat Kavak'ın tam da sol kürek kemiğinin üstünden kalbine saplandı. Adam bir külçe gibi orada yere yığılıverdi. Tabanca sesi duyulduğunda panikle kaçışanlar, yerlere yatarak hedef küçültenler oldu. Ali İhsan Metin'in kolundan çekiştirerek, onu adeta sürükleyerek götürdü, arabasına bindirdi, hareket edip hızla uzaklaştı. Cemal, "Cevat Amcaaa!" diye bir çığlık atarak adamı kollarıyla kaldırmaya çalıştı. Hemen resmi kıyafetli polislerden yardım edenler oldu, Cevat Kavak'ı kalabalığın dışına, yolun kenarına taşıdılar. Üniversite içindeki Mavi Hastanenin ambulansını istediler telefonla. Hemen beş yüz metre mesafeden ambulans tamı tamına yirmi beş dakika sonra geldi. Yok, yok, bu yirmi beş dakikanın sadece on dakikası ambulansın gelişine aitti, diğeri onbeş dakika telefon etmek için harcanmıştı. O arada Başkomiser Cevat Kavak, ölmüştü.